

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרִשְׁת וַיֵּצֵא חַג הַגְּאוּלָּה י' בְּסֻלּוֹ ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיַד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בְּה"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי עִם רִשִׁי

יַעֲקֹב הִתְעַשֵּׂר מֵהַכֶּבֶשִׂים וְהַעֲזִים שְׁנוּלְדוּ לוֹ בְּבַיִת לְבָן לְמָרוֹת נְסִיוֹנוֹתָיו שֶׁל לְבָן לְהַתְחַכֵּם נִגְדוּ. ה' אֹמֵר לוֹ לְחֹזֵר לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

יַעֲקֹב לֹא רָצָה לְהִשָּׂאֵר בְּבַיִת לְבָן, לְמָרוֹת שֶׁלְבָן רָצָה לְזָכוֹת בְּעוֹד בְּרָכוֹת בְּזָכוֹתָיו שֶׁל יַעֲקֹב. לְבָן אָמַר לוֹ יַעֲקֹב "עֲבַדְתִּי מְאֹד קֶשֶׁה עֲבוּרָה. נָתַתְּ לִי רֶק עֵדָר קָטָן לְטַפֵּל בוֹ, וְעַכְשָׁיו יִשְׁנָם עֲדָרִים רַבִּים כִּי ה' בָּרַךְ אוֹתָךְ בְּזָכוֹתַי.

עַד עַכְשָׁיו עֲבַדְתִּי רֶק עֲבוּרָה, וַיִּלְדִּי עֲבָדוֹ קֶשֶׁה בְּעֶצְמָם כְּדִי לְהַתְפָּרֵס. עַכְשָׁיו גַּם אֲנִי צָרִיךְ לְקַבֵּל מִשְׁפָּרַת בְּגִלְל שְׁעָלִי לִוְדָא שֶׁיִּלְדֵי יוֹכְלוּ לְשָׁמֹר כֶּסֶף לְעֶצְמָם לְהַמְשִׁיךְ. לְבָן שָׁאַל מֶה עָלָיו לְתַת לוֹ?

וַיַּעֲקֹב עָנָה, "אֵינֶךָ צָרִיךְ כָּלֵל לְשֵׁלֵם לִי, הִבֵּה נִסְכָּם בֵּינֵינוּ שְׂאוּכַל לְקַבֵּל חֵלֶק מֵהַכֶּבֶשִׂים וְהַעֲזִים. אֶקַּח אֶת הַכֶּבֶשִׂים וְהַעֲזִים הַשּׁוֹנוֹת בְּצַבְעָם מֵהַרְגִיל. בְּדָרֶךְ כָּלֵל עֲזִים הֵן שְׁחֹרוֹת אוֹ חוּמוֹת, אֲנִי אֶקַּח אֶת אֵלוֹ שֵׁישׁ לָהֶם נְקוּדוֹת גְּדוּלוֹת אוֹ קִטְנוֹת וְאֵת אֵלֶּה שֵׁישׁ לָהֶן טְבַעוֹת סָבִיב הַקְּרִסְלִים אוֹ פֶס לְבָן גְּדוּל. בְּדָרֶךְ כָּלֵל כֶּבֶשִׂים הֵן לְבָנוֹת, אֲנִי אֶקַּח אֶת אֵלֶּה שֶׁהֵן חוּמוֹת אוֹ שְׁחֹרוֹת.

"אִם כִּבְשָׂה שְׁחֹרָה מְסֻתְּפֶלֶת עַל כִּבְשָׂה שְׁחֹרָה, בְּדָרֶךְ כָּלֵל הִשָּׂה שְׁלֵהֶם יִהְיֶה שְׁחֹר אוֹ חוּם, לְבָן אֶרְחִיק מִהָעֵדָר אֶת כָּל הַבְּהֵמוֹת שֶׁהֵם מֵהַסּוּג שֶׁשִׁיךְ אֵלָי, כְּדִי שֶׁהַבְּהֵמוֹת הָאֲחֵרוֹת לֹא יִסְתַּכְּלוּ עֲלֵיהֶם. הַבָּנִים שֶׁלְךָ יִרְעוּ אוֹתָם.

יַעֲקֹב הֵכִין מִקְלוֹת עִם קוּיִם וּנְקֻדוֹת עֲלֵיהֶם וְהֵנִיחַ אוֹתָם לְיַד הַמִּים. הַבְּהֵמוֹת הִסְתַּכְּלוּ עַל הַמְּקָלוֹת, וְהִרְבֶּה מִהִטְלָאִים וַכֶּבֶשִׂים נוֹלְדוּ עִם נְקוּדוֹת וּפְסִים. (חֲסִידוֹת מְלַמְּדֵת אוֹתָנוּ שֶׁעַל יְדֵי כֶּךָ יַעֲקֹב קִיַּם אֶת מִצְוֹת תְּפִלִּין בְּרוּחָנִיּוֹת).

כְּשֶׁלָבֵן רָאָה שֶׁהֲרֵבָה מֵהַכְּבָשִׁים וְהַעֲזִים שֶׁנִּוְלְדוּ עֹבְרִים לְרִשּׁוֹתָיו שֶׁל יַעֲקֹב, הוּא שָׁנָה אֶת הַכְּלָלִים שֶׁסָּפְמוּ בִּינֵיהֶם כְּדֵי שֶׁהֲרֵבָה מֵהֶם יִשְׂאָרוּ בַּעֲדָר שְׁלוֹ. אָבֵל יַעֲקֹב סָדַר אֶת הַדְּבָרִים אַחֲרֵת וּבִעֲזָרַת ה', הַסּוּג הַנֶּכּוֹן שֶׁל הַבְּהֵמוֹת נוֹלָד וְעֵבֵר לְרִשּׁוֹתָיו.

יַעֲקֹב הִתְעַשֵּׂר מְאֹד מֵהַבְּהֵמוֹת וּמְכַר חֶלֶק מֵהֶם כְּדֵי לְקַנּוֹת עֲבָדִים וּשְׂפָחוֹת, גְּמָלִים וְחֻמְרִים. בְּנֵי לָבֵן קִנְאוּ וְאָמְרוּ שִׁיעֲקֹב גִּנֵּב מִלָּבֵן.

יַעֲקֹב נִכַח לְרֵאוֹת שֶׁפָּנְיוֹ שֶׁל לָבֵן אֵינֶן כְּתַמוּל שֶׁלְשׁוּם, הוּא אֵינֵנו מְרָצָה. ה' אָמַר לְיַעֲקֹב לְחַזֵּר לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

יַעֲקֹב קָרָא לְרַחֵל וּלְרָחֵל וְאָמַר לָהֶן: רוֹאָה אֲנִי שֶׁאַבְיָכֶם אֵינֵנו מְרָצָה מִמֶּנִּי וְשֶׁהוּא חוֹשֵׁב שֶׁאֲנִי גוֹנֵב מִמֶּנּוּ. אֲתֵן יוֹדְעוֹת שֶׁה' עֲזָר לִי וְגַם עֲבַדְתִּי קָשָׁה מְאֹד. לְמִרְוֹת שֶׁשָּׁנָה אֶת דְּעֵתוֹ 100 פְּעָמִים לְגִבֵי אֶפְרַיִם הַתְּשֻׁלוּם. ה' עֲזָר וְהַסּוּג הַמִּתְאִים שֶׁל הַבְּהֵמוֹת נוֹלָד. "ה' הִזְכִּיר לִי שֶׁבְּנִיתִי מִזְבֵּחַ וְהַבְּטַחְתִּי לְהַקְרִיב עָלָיו קִרְבָּנוֹת. ה' אָמַר לִי שֶׁהִגִּיעַ הַזְּמַן לְחַזֵּר לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל".

רַחֵל וּלְרָחֵל עָנּוּ: "כְּמוֹבֵן, אַחֲרֵי הַכָּל לְלָבֵן לֹא בְדִיוֹק אֲכַפֵּת מֵאֲתֵנּוּ, עֲכָשְׁיוּ שִׁישׁ לוֹ בְּנִים. בְּמִקּוֹם לִתֵּת לָךְ כֶּסֶף כְּשֶׁהִתְחַתֵּנוּ, הוּא גָרַם לָךְ לַעֲבֹד כְּדֵי לְהִתְחַתֵּן אֲתֵנּוּ. וּבְמִקּוֹם לְשִׁלֵּם לָךְ עַל עֲבוֹדָתְךָ, הוּא רַק נָתַן לָךְ אֶת הַבְּהֵמוֹת שֶׁעֲבוֹרָם עֲבַדְתִּי. הַדְּבָר הַיְחִיד שֶׁשִּׁיף לָנוּ וּלְבְנֵינוּ הוּא מָה שֶׁה' נָתַן לָךְ. אֲנִי נִעֲשֶׂה כָּל מָה שֶׁה' רוֹצֵה שֶׁנַּעֲשֶׂה".

תְּהֵלִים / יוֹם י' לַחֹדֶשׁ פְּרָקִים נ"ה- נ"ט

יִשְׁנֵן דְּרָכִים רַבּוֹת כִּי־צַד לְחַלֵּק אֶת הַתְּהֵלִים.

הַתְּהֵלִים מְחַלֵּק לְחֻמְשֵׁה סְפָרִים כְּמוֹ חֲמֵשֶׁת הַחֻמְשִׁים. הַתְּהֵלִים גַּם מְחַלֵּק לְשִׁבְעָה חֻלְקִים, אַחַד עֶבֶר כָּל יוֹם בְּשָׁבוּעַ.

כְּאֲשֶׁר אוֹמְרִים חֵת"ת מִיַּד יוֹם מְחַלֵּקִים זֹאת לְשִׁלְשִׁים חֻלְקִים כְּנֶגֶד כָּל יוֹם בְּחֻדָּשׁ.

בְּעֵתוֹת צָרָה הַרְבֵּיִים הָיוּ אוֹמְרִים יוֹתֵר תְּהֵלִים מֵהַרְגִּיל. הֵם הָיוּ אוֹמְרִים אֶת הַתְּהֵלִים גַּם כְּפִי שֶׁהִתְחַלֵּק לִימּוֹת הַשָּׁבוּעַ.

הָאֲדָמוֹ"ר הִזְקֵן וְהַרְבִּי הַרִּי"צ שֶׁחָרְרוּ שְׁנֵיהֶם מֵהַכֶּלֶא בְּיוֹם שְׁלִישִׁי. כִּי־וֹן שֶׁהָיוּ בְּכֶלֶא, הֵם אָמְרוּ אֶת הַתְּהֵלִים שֶׁל יוֹם שְׁלִישִׁי לְפִי הַחֲלוּקָה שֶׁל יְמֵוֹת הַשָּׁבוּעַ. בְּחֻלְק הַזֶּה מוֹפִיעַ פְּרָק נ"ה שִׁישׁ בּוֹ אֶת הַמְּלִים "פְּדָה בְּשָׁלוֹם נַפְשִׁי".

בְּזִמְנֵן שֶׁשֶׁחָרְרוּ אוֹתָם מֵהַכֶּלֶא, הֵם אָמְרוּ אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה.

הָאֲדָמוֹ"ר הָאֲמָצְעִי, שֶׁאֵת חַג הַגָּאוּלָּה שֶׁלוֹ חוֹגְגִים הַיּוֹם, גַּם אָמַר פְּסוּק זֶה כְּאֲשֶׁר יֵצֵא מֵהַכֶּלֶא, לְמִרְוֹת שֶׁלֹּא שֶׁחָרַר בְּיוֹם שְׁלִישִׁי. הַגָּאוּלָּה שֶׁלוֹ הִיְתָה בִּי בְּסֵלָה, וְהַפְּרָק הָרֵאשׁוֹן שֶׁל יוֹם י' לַחֻדָּשׁ (כְּמוֹ הַיּוֹם) כּוֹלֵל אֶת הַפְּסוּק "פְּדָה בְּשָׁלוֹם נַפְשִׁי".

תְּנִיָּא / קוֹנְטֵרַס אַחֲרוֹן (י' כְּסֵלֹ שָׁנָה פְּשׁוּטָה)

לְמַדְנוּ עַד כֹּה בְּתִנְיָא עַל חֲשִׁיבוֹת וּמִיְחַדוֹת קִיּוֹם הַמְּצוּוֹת.

הַכְּוֹנָה וְהָאֲהָבָה שֶׁאֲנִי חֲשִׁים לָהּ גַם הֵם חֲשׁוּבִים, אָבֵל קוֹרִים בְּעוֹלָם הַרְבֵּה יוֹתֵר דְּבָרִים כְּאֲשֶׁר מְקִיְמִים אֶת הַמְּצוּוֹה.

שְׁנֵיהֶם נְכוֹנִים כְּאֲשֶׁר מְקִיְמִים מְצוּוֹה אוֹ אֶפִּילוֹ רַק לּוֹמְדִים אֵיךְ לְקַיֵּם אֶת הַמְּצוּוֹה.

אוּלָּם מָה קוֹרָה אִם לּוֹמְדִים הֵלְכוֹת עַל דְּבָרִים שֶׁמְעוֹלָם לֹא קָרוּ וְלֹא יִקְרוּ? הֲאֵם זֶה נֶחֱשֵׁב גַּם כֵּן כְּמוֹ קִיּוֹם מְצוּוֹה?

היום האדמו"ר הזקן מלמד שההלכות האלו הן החכמה של ה'. זה לא משנה אם ההלכה היא על דבר שקרה או לא קרה, זה עדין החכמה של ה'. אבל אי אפשר לקבל את הפח המיוחד הזה רק מפונה והרגשת קרבה לה'.

היום יום / י' בסלו

היום הוא חג חסידי מיוחד. האדמו"ר האמצעי (שיום ההלדת ויום הפטירה שלו חלו אתמול) יצא ממאסר!

בחול המועד סכות, הרבי והחסידים גילו שמישהו אמר דברים לא טובים על האדמו"ר האמצעי לממשלה.

כמה ימים אחרי שמחת תורה (יום אחרי שבת בראשית, יום ראשון כ"ח תשרי) המשטרה הגיעה לליובאוויטש כדי לאסור את הרבי האמצעי.

בדרך הם עצרו בדוברמיסל וליאזנה, שם אמר האדמו"ר האמצעי מאמרים.

ואז לקחו אותו לויטבסק, שם היה במאסר.

הוא נותר במאסר עד יום ראשון, פרשת וישלח - י' בסלו. (היום!)

ספר המצוות / מצוות עשה ק"ו

המצוה היומית, **מצוות עשה ק"ו** עוסקת בדיני זבה. אשה שיש לה בעיה בריאותית הגורמת לה להטמא וישנן הלכות רבות כיצד היא נטמאת ומה עוד היא מטמאה.

רמב"ם / הלכות מטמאי משכב ומושב פרקים ז', ח', ט'

ב היום לומדים עוד על סוגי טמאה שאדם יכול לטמא דברים אחרים:

פרק ז'- בפרק זה לומדים על "מדרס", בכל מקום שבו יש מישהו עם אחד מסוגי טמאת הגוף, והוא נשען, יושב או רוכב, נהיה "אב טמאה" (מאד טמא, שיכול להעביר טמאה גם לדברים אחרים).

פרק ח'- הרמב"ם מסביר מה קורה אם אחד מאותם אנשים מזיז משהו לכיון שונה. האם הדברים נטמאים אם הוא מזיז עם מקל שמחזיק מתחת לסנטרו?

פרק י'- לומדים מה קורה אם אותם אנשים טמאים נתקלים במשהו וגורמים לו לפול. גם לומדים על זמנים בהם דברים נעשים מדרס מכיון שיתכן והם יהיו טמאים.

זרכי החסידות / חג חסידי - י' בסלו

כאשר האדמו"ר הזקן נפטר היה האדמו"ר האמצעי בקרמנצ'וג. כעת שנהיה רבי החליט לעבור לליובאוויטש. החסידים נתנו לו כסף כדי שיוכל לקנות שם בית. במקום זה כאשר האדמו"ר האמצעי הגיע לליובאוויטש. הוא החליט לתת את הכסף הזה לצדקה.

הוא יסד קבוצה של שלושה אנשים שתפקידם היה לחלק לעניים. ואז כתב מכתב לקרוב משפחה לעדכן אותו כיצד יכל לתת כל כך הרבה כסף (3000 או 4000 רבל) ליהודים בארץ ישראל.

שנים רבות אחר כך, הבן של אותו קרוב מצא את המכתב.

הוא כעס על האדמו"ר האמצעי כיון שהרגיש נכנע ממישהו שקרה. הוא שנה בזהירות את המספרים

במכתב כף שיהיה כתוב 103,000 או 104,000 רבלי!

או אז הראה את המכתב לשלטונות. הוא הסביר להם שהאדמו"ר האמצעי ככל הנראה מתכנן למרוד בשלטון. זו הסבה שאסף כל כף הרבה כסף. הוא שלח כסף לטורקים (ששלטו אז בארץ ישראל) הוא גם אמר שהמדות של בית המדרש של האדמו"ר האמצעי הם כמו המדות של בית המקדש, לכן זה מחייב שהוא רוצה להיות המלך. (האם זה נשמע לכם קצת מכר? זה דומה להלשנה שהיתה על האדמו"ר הזקן!).

אפילו באשר לקחו אותו לבית המאסר, התייחסו לאדמו"ר האמצעי בכבוד. אשרו לו לומר מאמרים בדרכו לשם.

שבועות מספר אחר כך הם אמרו לאדמו"ר האמצעי שהם החליטו שלא עשה עול והם משחררים אותו בי' כסלו.

האדמו"ר האמצעי חי שנה נוספת אחר כך, ונפטר שנה אחרי המאסר בט' כסלו בגיל 54.

תפלה / שמע - ברוך שם

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

אחר אמירת השורה הראשונה של קריאת שמע, אומרים "ברוך שם".

בחסידות מספר ששני הפסוקים האלו מבוזנים כנגד ענינים שונים מאד. בעצם כל "שער היחוד והאמונה" מבסס על הבנת דברי הזר על פסוקים אלו.

הזוהר אומר שהפסוק הראשון של קריאת שמע נקרא "יחודא עילאה" - דרך שבה מבינים את אחדות ה' בעולם. והפסוק השני "ברוך שם" נקרא יחודא תתאה - דרך אחרת בה מבינים את אחדות ה' בעולם.

בשער היחוד והאמונה לומדים את כונת הדברים.

גאולה ומשיח / הפרשה החסידית - פרשת ויצא

בפרשת ויצא, שמתחילים לקרא בבית הכנסת במנחה ביום השבת, לומדים על השליחות המיוחדת של יעקב. הוריו שלחו אותו לחרן כדי להתחתן. יעקב בקש מה' שיהיה עמו וישמר עליו בחרן, ושה' ישיב אותו בשלום לבית אביו. ה' ברוך אותו, והבטיח שהוא יחזיר אותו חזרה בשלום לבית אביו.

השליחות של יעקב אבינו היא הוראה לשליחות שלנו בעולם, לעשות לה' דירה בתחתונים.

אנו נשלחים ל"חרן" למקומות שונים בעולם, שאינם נראים כאלו הם מלאים בקדשה, והופכים אותם למקום נח לה'. לפני שיוצאים לשליחות, מבקשים מה' שיהיה אתנו וישמר עלינו.

מדוע מבקשים מה' גם שיחזיר אותנו? האם אין הדבר החשוב ביותר לבצע את השליחות כראוי? מה זה משנה האם נחזר או לא?

זהו הלקח אותו לומדים מיעקב: חשוב מאד לקיים את השליחות באופן הטוב ביותר, אבל זה לא הדבר היחיד שה' רוצה. ה' רוצה שנסיים את עבודתנו כך שנוכל לחזור לארץ ישראל, ארץ הקדש אליה אנו שייכים.

אפילו אם מצליחים בשליחות שלנו בעולם, והופכים אותו למקום נח- דירה- לה', יש לחזור לבית שלנו, לעולם כפי שהוא צריך להיות, כאשר משיח יבא.

הדיעה הזו תתן לנו תוספת חיות בשליחות שלנו, לסיים את תפקידנו ולהביא את משיח עכשיו!